

hla

ola
nie

**FRANTIŠEK
KOZMON**

hla

hla

hlá da nie

**FRANTIŠEK
KOZMON**

Ada ma

IKAR

Text © 2024 by František Kozmon
Cover illustration © 2024 by Peter Plichta
Cover design © 2024 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Redigoval Marek Zákopčan.
Korigovali Andrea Vargovčíková, Martina Šebeková.
Obálku s použitím ilustrácie Petra Plichtu
navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2 247. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9499-8

*Matúšovi a Jurajovi.
Ich rodičom.
Nikdy nezabudneme.*

1.

Kamil Slovák bol presvedčený, že žije plnohodnotný život, hoci bol aj s prízmúrením jedného oka prinajlepšom poloprázdný. On si to však neuvedomoval, lebo žil pre prácu. Pozícia PR manažéra v televízii bola jeho splneným snom, a keby sa ho niekto spýtal, označil by ju aj za svoj najväčší úspech. Rád tvrdil, že jeho profesia prináša mnoho nečakaných výziev, s ktorými sa musí vyrovnávať na dennom poriadku. Preto v životopise uvádzal ako jednu zo svojich najväčších predností flexibilitu. Keď sa však k nemu v jeho tridsiatich dvoch rokoch nastahovala mama, zistil, že až taký flexibilný nie je.

V prenajatom dvojizbovom byte jej uvoľnil svoju posteľ, ako by spravil každý dobrý syn, a od soboty prespával na rozkladacom gauči v obývačke. Tým však dosiahol svoje maximum, viac ústupkov už nebol kvôli nej schopný vykonať. Keď nadišiel pracovný deň, potreboval dodržať svoj zabehnutý režim. Ráno začínal budíčkom o pol siedmej, po ktorom nasledovalo dvadsať minút jogy, rýchla sprcha a ešte rýchlejšia káva.

Z domu väčšinou vyrážal pred ôsmou, aby stihol prísť do práce na deviatu. Býval síce v Bratislave, no cesta autom v rannej špičke cez tri mestské časti niekedy pripomínala skôr presun cez tri časové pásma.

Bol takmer pripravený vyraziť. Až keď si v predsieni vyzul papuče a chystal sa obuť si topánky, uvedomil si, že nemá ponožky. Večer, keď si s ohľadom na mamu vyberal zo skrine oblečenie na ďalší deň, na ne celkom zabudol.

Obzrel sa na dvere spálne. Nechcel mamu budiť, premýšľal nad alternatívnym riešením. Skončil v kúpeľni pri koši na špinavú bielizeň. Znechutene privoniaval k včerajším ponožkám a uvažoval, či mu hrozí, že sa dnes bude niekde vyzúvať.

„Čo robíš?“ ozval sa za ním známy karhavý hlas.

„Mama?“ Kamil hodil špinavé ponožky nazad do koša. „Zobudil som ťa?“

Nízka, štíhla žena so svetlohnedými kučerami pretkanými šedinami a s výraznými vráskami pri kútikoch úst aj očí pokrútila hlavou. „Už som hore dlhšie. Ale nepočula som ťa vstať, preto som zostala v posteli.“

Kamil na ňu prekvapene pozrel. On sa pohyboval potichu, aby ju nezobudil, ona zasa zostávala zavretá v izbe, aby ho nevyrušila. Zjavne bol jej syn, nemali si navzájom čo vyčítať. Aspoň v tomto prípade nie.

„Hovoril som ti, že do práce musím prísť na deviatu,“ pripomenul Kamil mame.

„Ja mám dnes toho doktora,“ pripomenula mu vzápätí ona.

„Viem, nezabudol som. Na stole v kuchyni som ti nechal inštrukcie na autobusy aj nejaké peniaze. Ak by si si netrúfala ísť emháďčkou, je tam dosť aj na taxík. Číslo na taxislužbu nájdeš pod magnetkou na chladničke. A mobil... mobil máš svoj.“

„Myslela som si, že pôjdeš so mnou.“

„S tebou? K doktorovi?“ zháčil sa Kamil. „Nepovedala si...“
Mama sa len sklamanane odmlčala a uprela pohľad do zeme.

Kamil z jej ticha vyčítal nevy povedanú výčitku. Nie, nič mu nepovedala, lebo to považovala za samozrejmú. Od neho očakávala to isté. Urobil vedomé rozhodnutie – ak sa ma mama nespýta, sám sa neponúknem. Preto sa ráno potichu chystal do práce, preto radšej vyťahoval včerajšie ponožky z koša na špinavú bielizeň.

„Rád by som, ale...“ Na sekundu zvažoval, ako sa obhájiť bez toho, aby to pôsobilo ako výhovorka. Potom sa zahriakol. Nesmie byť prehnane ohladuplný. „Dnes je dôležitý deň. Nakrúca sa nová sezóna nášho najväčšieho denného seriálu. Teda... nakrúca sa už od augusta, ale dnes na pľac po dlhej pauze nastupuje najväčšia hviezda.“

Mama prekvapene nadvihla obočie. „Ty nakrúcaš seriál?“

„Nie, televízia nakrúca. Ja robím PR. Vzťahy s verejnosťou, marketing. Vymýšľam promo do iných médií pre televízne projekty, koľkokrát ti to mám ešte vysvetlovať?“

„Potom sa ten seriál nakrúti aj bez teba, nie?“

„Beriem na pľac novinárov. Proste tam musím byť.“
Kamil si uvedomoval mamino sklamanie. Zaváhal. Skontroloval hodinky. „Ale ak by si sa vychystala hneď, aspoň ťa hodím do nemocnice.“

„Nemúsiš,“ odmietla ho. „Máš prácu a ja som dospelá.“
Odišla do kuchyne zaliť si ranný čaj.

Kamil na tom zrazu trval. „Obleč sa, zaveziem ťa. Nemocnicu mám... cestou.“

Klamal. Doktor, za ktorým mama šla, ordinoval v Starom Meste, takže ak ju Kamil k nemu zavezie, spraví si poriadnu obchádzku cez centrum a najväčšiu dopravnú

špičku a zrejme bude do práce aj na nakrúcanie meškať. Ale už nemohol cívať.

„Keď to je problém...“ váhala mama.

„Nie je,“ uistil ju. *Hlavne nestrácajme viac času*, takmer precedil cez zuby. Až mu zaškripali, keď tú vetu zadržal. „Len si musíme švihnúť.“

„Dobre teda,“ súhlasila mama napokon.

Kamil mal pocit, že mu mama robí naschvál. Pätnásť minút strávila v kúpeľni, vyšla odtiaľ bez slova a aj s chladným čajom sa zavrela zasa v spálni. Tam ostala ešte dlhšie, a keď sa opäť zjavila, Kamil si konečne vydýchol. Mohli vyraziť. Čas už radšej ani nekontroloval. Trčiac v zápche sa zmieril s tým, že ho čaká náročný deň.

„Zavolám ti, keď skončím u doktora,“ oznámila mu mama.

„Mami,“ vzdychol si Kamil nahlas. „Budem na placi, nemôžem mať zapnuté zvonenie. Prosím, zavolaj si taxík.“

„Na taxík nemám peniaze.“

„Nechal som ti ich na stole.“

„Nevzala som si ich. Myslela som si, že si sa ponúkol...“

Kamil zastal uprostred jednosmerky, už sa za ním hromadili autá. Keď zatrúbilo prvé, ignoroval ho. Keď sa pridalo druhé, zatrúbil naspäť. „Doriti, nevydržíte ani sekundu?!“

„Nesprávaj sa ako grobian,“ zahriakla ho mama. „Ak sa nevieš uvoľniť z roboty, nejako sa o seba postarám.“

Kamil sa musel ovládať. Ráno nemohol dať jasnejšie najavo, že ho čaká ťažký pracovný deň. A predsa ho nenechala v pokoji odísť. Narýchlo vytiahol peňaženku. „Tu máš dvadsať eur. Na taxík ti to postačí.“

Odmietala hotovosť prijať, až kým jej bankovku nasilu nevtisol do ruky.

2.

Kamil do práce meškal, presne ako očakával. Ich oddelenie nemalo až také striktné pravidlá, čo sa dochádzky týka. Flexibilný pracovný čas kompenzoval večerné a víkendové nakrúcania. No pri výrobe s dohodnutou novinárskou návštevou šlo o mimoriadny prešlap.

Keď vystupoval z auta na večne preplnenom parkovisku, v telefóne si našiel dva neprijaté hovory – jeden od novinárky, ktorej slúbil exkluzívny vstup na nakrúcanie, druhý od šéfky marketingového oddelenia Gabriely Fischerovej. Obom sa neúspešne pokúšal zavolať naspäť. Vedel, že zmeškané telefonáty nie sú dobrým znamením, a jeho predtucha sa naplnila, hneď ako dorazil do televíznych ateliérov.

Obrovská plocha pôsobila priam zastrašujúco na každého, kto sa vnútri ocitol prvýkrát. Z vysokých – veľmi vysokých – stropov viseli svetlá a reflektory, ateliér delili iba kartónové steny, ktoré sa dali posúvať, aby sa poskladali priestory podľa potreby – byt, štúdio na televíznu súťaž, nemocnica či väzenie. To všetko by Kamil našiel aj v tej chvíli, keby sa vybral na prieskum medzi kartónovými stenami ponorenými do tmy.

Na prvý pohľad sa v televíznych ateliéroch dalo ľahko stratiť, ale iba v prípade, že práve neprebíhala výroba. Nasvietený plác a hlavne krik režiséra dokázali každého naviesť naprieč celým priestorom. Aj teraz Kamilovi stačilo, aby ho nasledoval.

Svoju šéfku spoznal už z diaľky. Gabriela bola vysoká, mimoriadne štíhla krátkovlasá blondína. Navyše vždy stála za monitormi mierne rozkročmo a s rukami prekríženými cez prsia, pričom režisérovi doslova dýchala na krk.

Kamila si všimla, až keď jej opatrne poklepal po pleci. Keďže sa počas ostrej nemohli rozprávať, jedným pohľadom sa jej pokúsil ospravedlniť a poďakovať zároveň. Ona mu takisto len očami a kývnutím hlavy naznačila, aby ju nasledoval von z ateliérov.

„Prepáč, že meškám,“ ospravedlnil sa aj slovne, keď sa ocitli na vzduchu.

„Ako si to predstavuješ? Ja mám aj lepšiu robotu, ako v pondelok ráno hneď na prvú zaskakovať za svojich podriadených! Prečo si na výrobu dovliekol bulvár?“ rozčuľovala sa Gabriela.

„Ty si chcela, aby som ich pozval. Lebo sa vrátila aj...“

Šéfka skočila Kamilovi do reči: „Chcela som tu seriózne noviny. Potrebujem, aby Danu vykreslili ako snaživú pracujúcu matku, ktorá prechádza ťažkým obdobím, ale stíha robotu aj dieťa. Títo ju mali naposledy na obálke pred polrokom s titulkou *Herečka šnupe kokaín?!* Nepotrebujem ďalší škandál.“

„Myslíš, že o nej chcú písať nejaké seriózne noviny?“ nedal sa Kamil. „Nemusíš sa báť, že Dana vyrobí ďalší škandál. Tú novinárku poznám osobne. Napíše len to, na čom sa dohodneme. Navyše, Dana je čistá.“

„Si si istý? Nevedela som, že sa ti zdôveruje.“

„Bola predsa na odvykačke, nie?“

Gabriela sa tvárila rozpačito. „A čo som ja? Jej pestúnka?“ Pozrela sa na hodinky. „O dvadsať minút mám pracovné stretnutie.“

„Bež, všetko mám pod kontrolou. Ešte raz prepáč, že som meškal.“

Kamil sa chystal vrátiť do ateliéru.

„Kam ideš?“ zastavila ho.

„Postarať sa o novinárku,“ odvetil stroho.

„Tá tvoja... *novinárka*, ak ju tak vôbec môžem nazvať, je u teba v kancelárii. Hádám si si nemyslel, že ju vezmem na nakrúcanie?“

„Čo si potom robila na pláci?“ nechápal Kamil.

„Len som zisťovala, či si nahlásil, že ju tam berieš. Keď si nedvíhal telefón a neprišiel načas do roboty. Hádám ma nechceš kontrolovať? Nemá to byť náhodou naopak?“ pripomenula mu šéfka.

Kamil sa s ňou nechcel hádať hneď v pondelok ráno. Beztak už stratil priveľa času. Ospravedlňovanie novinárke s fotografom, ktorí naňho netrpezlivo čakali, takisto zabralo niekoľko minút.

Kamilove problémy sa však neskončili, ani keď sa s nimi presunul nazad do ateliéru.

„Pravidlá poznáte, keď svieti červená, znamená to, že je ostrá, vtedy sme všetci ticho. Fotografovanie len bez blesku medzi klapkami, ale ideálne až počas väčšej pauzy alebo keď nám to režisér dovolí.“

Samozrejme, fotograf ho neposlúchol. Nenápadne obišiel režisérsky pult, postavil sa k jednému z dvoch stacionárnych kameramanov a začal fotiť. Aspoňže nezabudol vypnúť blesk.

Práve nakrúcali dôležitú scénu. Zamestnanci seriálovej nemocnice medzi sebou vrúcne vítali doktorku, ktorá sa po dlhšom čase vrátila do práce. Išlo o umenie imitujúce realitu, respektíve o prispôsobivosť televíznych scenáristov. Daniela, herečka, ktorá postavu stvárňovala, mala za sebou náročný rok plný škandálov. Medzitým sa vytratila z obrazoviek a momentálne sa pokúšala o návrat – oboje museli vysvetliť aj v deji. Zvolili noblesnejšie zdôvodnenie,

jej postava sa na šesť mesiacov vybrala pomáhať do polnej nemocnice v Afrike.

Daniela, atraktívna čiernovláska s výraznými lícnymi kosťami, veľkými tmavými očami a dramatickým pohľadom, ktorý ju doslova predurčoval na kariéru pred kamerami, práve preberala kvety od riaditeľa nemocnice. Prehnane aktívneho fotografa si všimla takmer okamžite. Aj bez toho bola nervózna a jeho prítomnosť ju ešte väčšmi rozhodila. Najprv nevedela prečo. Na fotografov bola predsa vždy zvyknutá. Spomenula si, až keď sa naňho upriamila.

„Stop! Stop!“ ozvala sa zrazu.

Režisér, muž nižšej postavy s podrastenými vlasmi začesanými dozadu, okuliarmi s výrazným čiernym rámom a so šatkou previazanou cez krk, sa zdvihol zo stoličky. „Danka, toto mi nemôžeš v kuse robiť. Stop na placi hovorím len ja. Tak poďme ešte raz...“

„Nepokračujem, kým oni neodídu,“ trvala na svojom herečka a ukazovala prstom na druhú kameru.

„Čo sa deje?“ nechápal režisér a obzrel sa naznačeným smerom.

Kamil sa snažil zakročiť. „Je tu dohodnutá novinárska návšteva. Posielal som ohľadom toho aj e-mail.“

„Možno by bolo lepšie, keby si zavola,“ povedal režisér.

„Snažil som sa dovolať tebe aj Danke. Nikto mi nedvíhal. A, Danka, písal som ti, že by sme radi dohodli titulkový rozhovor do časopisu,“ obrátil sa Kamil priamo na herečku, akoby sa mu naskytl vhodná príležitosť na dohadovanie ďalšej spolupráce.

„O rozhovor nemám záujem,“ odmietla herečka.

Vtedy z pozadia vystúpila redaktorka. „Pôjde o obyčajný PR článok, žiadne otázky, ktoré nám vopred neschválite.“

„V žiadnom prípade,“ trvala Daniela na svojom a opäť hľadala útočisko u režiséra. „Dnes ráno ma prenasledovali cestou sem!“

„Neprenasledovali. Iba sme náhodou išli v aute za vami,“ presviedčal ju fotograf.

Herečka naňho namierila prst. „A vy? Vás si pamätám. Videla som vás hrabať sa mi v smetiach.“

„Zrejme to bol bezdomovec...“ zastal sa ho Kamil.

„Nie, bol som to ja,“ priznal fotograf s nečakanou radosťou v hlase. „Neverím, že si ma pamätá!“

Kamil si nahlas vzdychol. Zjavne naozaj oslovil nesprávne noviny a bolo preňho čoraz ťažšie obhájiť si toto rozhodnutie. „Určite... ide len o nedorozumenie.“

Režisér si ho zavolať bokom. „Pozri, chápem, že na teba tlačí telka. Z roka na rok nám klesá sledovanosť, človek by povedal, že nemocnicu, v ktorej už fakt spal každý s každým, dávno stiahnu z obrazu, ale... to je teraz jedno. Som za propagáciu, ale nie za každú cenu. Dobre vidíš, že Dana je stále krehká. Toto je jej prvý deň. Čo keby si si ten rozhovor skúsil dohodnúť nejakou inou cestou?“

„Potrebujem fotky z výroby.“

„Fotky z výroby, jasné, cvakajte počas skúšok, zostaňte najviac dve scény.“

„Dohodnuté,“ súhlasil Kamil.

„Výborne,“ potešil sa režisér, než sa vrátil na pľac. „Môžeme pokračovať.“

Herečka nervózne prešľapovala z nohy na nohu. Prekázali jej už aj svetlá reflektorov. „Potrebujem sa vyvetrať.“

Než stihol režisér zaprotestovať, rozbehla sa k najbližším dverám. Nevyšla pred budovu, ale iba na chodbu spájajúcu dva televízne ateliéry.

Kamil ju nasledoval. Nedobehol ju však, preto usúdil, že šla na zadný dvor, kam chodievali členovia štábu aj strihači sídliači vo vedľajšej budove počas prestávok fajčiť. Ani medzi nimi ju nenašiel. Vybral sa na opačnú stranu, k bočnému parkovisku. Zbadal herečkinu auto. Ani pri ňom nebola. Žeby zostala vnútri, hoci vyhlásila, že chce ísť na vzduch?

Kamil to vzdal, pred návratom do výroby si však aspoň odskočil na záchod. Za dverami takmer vrazil do ženy, ktorú hľadal. Práve sa nakláňala nad umývadlom a pomocou zrolovanej bankovky sa pokúšala vdýchnuť do nosa bielu čiaru, starostlivo nachystanú na kabelkovom zrkadielku.

„Prepá...“ chcel sa jej ospravedlniť, potom si uvedomil, na čo sa pozerá.

Okamžite sa rozkričala: „Vypadni! Čo si to dovoľuješ?!“

Rýchlo vycúval späť na chodbu. Zlakol sa, že si pomýlil dvere, no nebol to on, kto spravil chybu. Daniela sa zavrela na pánskych toaletách. V tej chvíli už vedel, že dnes sa mu nepodarí dohodnúť žiaden rozhovor, a už vôbec nie do bulváru, ktorý sa jej hral v odpadkoch. Aj napriek tomu sa ešte raz pokúsil.

Taktne ju čakal obďaleč, kým nevyšla na chodbu. „Danka, prepáč...“

Herečka naňho zazrela. „Poznáme sa?“

Zvraštil čelo. Či sa poznajú? Zoznámili sa na jeho prvej výrobe po nástupe do televízie. Jeho vtedajšia kolegyňa si z neho vystrelila a donútila ho, aby šiel na plác v najnevhodnejšej chvíli, keď bola naplánovaná intímna scéna. Keď sa herci ocitli pred kamerami v posteli len v spodnej bielizni, nemali radi okolo seba veľa ľudí. A už vôbec sa im

nepozdávala prítomnosť niekoho celkom cudzieho. Danie-la bola zvlášť citlivá, a keď si všimla Kamila vykúkať spoza kameramanovho pleca, zastavila celé nakrúcanie.

Dlho ho nenazvala inak ako *úchyl*. Dokonca aj v prítomnosti novinárov a pred ľuďmi, ktorí nemali šancu poznať historiku o ich prvom stretnutí.

Odvtedy zažili spolu ešte niekoľko incidentov, no Kamil sa postupne naučil pracovať s jej komplikovanou povahou. Keď televízia ohlásila seriál s ňou v hlavnej úlohe, nikto z jeho oddelenia si nechcel ten projekt zobrať. Vtedy ju už dávno sprevádzala povest' najväčšej divy slovenského šoubiznisu. On si však k nej našiel cestu a vždy spravila, čo potreboval, aj keď ho to občas stálo nemalé úsilie.

„Chcel som len nadviazať na tú požiadavku zvnútra. Viem, že teraz nie je čas, ale rád by som dohodol termín rozhovoru. Ideálne v priestoroch nakrúcania, ale buď po výrobe, alebo predtým, aby sme štáb nerušili pri práci.“

„Žiadny rozhovor nebude,“ odmietla herečka razantne.

„Otázky budú dohodnuté a vopred schválené...“ skúšal Kamil ďalej.

„Čomu nerozumieš, ty úchyl?!“ zjačala a použila prezývku, ktorú z jej úst nepočul už roky. „Na rozhovor môžeš zabudnúť!“

Cestou nazad do ateliéru doňho sotila plecom. Najradšej by sa tam už nevracal, no vnútri bola stále jeho návšteva.

„Bude lepšie, ak pôjdeme,“ oznámil Kamil novinárke, zatiaľ čo herci s režisérom skúšali ďalšiu scénu.

„Čo ten rozhovor?“

„Dnes z neho nič nebude.“

Novinárka sa nahnevala. „Chceš mi povedať, že sme sa sem trepali celkom zbytočne?“

„Žiaľ,“ priznal Kamil.

„Myslela som si, že si sa s ňou dohodol vopred.“

„Pokúsim sa jej dohovoriť, skúsime to zasa budúci týždeň?“

„Ale ja potrebujem tému do uzávierky. Slúbil si mi titulku!“ rozčuľovala sa.

Kamil si uvedomil, že ich pozorujú niekoľkí členovia štábu. „Môžeme to prebrať vonku?“

„Nie je čo prebrať. Potrebujem materiál. Ak ho nedostanem, nájdem si ho sama.“

„O minútu ideme ostrú,“ oznámila im asistentka režiséra. „Mohli by ste láskavo dokončiť rozhovor niekde inde?“

Nemohli. Novinárka odmietla v rozhovore pokračovať.

„Nabudúce si na výrobu zober fotografa, ktorý sa nehrabal celebritám v smetiach!“ zakričal za ňou Kamil, keď vychádzali autom z parkoviska.

Kráčal k vchodu do budovy televízie a popritom v mobile kontroloval pracovný e-mail, keď zrazu začal zvoniť. Volala mu mama. Stále bolo zvláštne vidieť jej meno na displeji. Naposledy mu zavolala pred dvoma týždňami. Požiadala ho, či uňho môže zopár nocí prespať.

„Mám dohodnuté vyšetrenie v nemocnici v Bratislave,“ vysvetlila mu vtedy.

Mohol ju odmietnuť? Vlastnú matku? Hoci ubehli roky, čo sa spolu nezhovárali?

Preto ho jej telefonát opäť zaskočil tak, že skoro nestihol zdvihnúť, hoci mobil držal v ruke.

„Mami, som v práci, teraz nemôžem hovoriť. Je to súrne? O niekoľko hodín sa predsa uvidíme doma.“

„Som v nemocnici,“ oznámila mu rozochveným hlasom.

Kamil najprv nevedel, ako zareagovať. Ráno ju tam predsa vykladal. Vedel, kde je. „Vysvetľoval som ti, že po teba nemôžem prísť. Preto som ti dal peniaze na taxík.“

„Hospitalizovali ma.“

Zlakol sa. „Čo sa stalo?!“

„Zrazilo ma auto.“

3.

Kamil zišiel z kopca do Starého Mesta rekordne rýchlo. Ťažšie však už bolo nájsť v jednosmerných uličkách voľné parkovacie miesto. Chvíľu krúžil okolo nemocnice, kým sa naskytla príležitosť, hoci sa musel vtesnať medzi dve autá parkujúce na hranici vyznačených miest. Zmestilo sa tam len kratšie auto, ktoré viedol zručný šofér so skúsenosťami. Kamil nemal k dispozícii ani jedno, no ani tak sa nevzdával.

Keď naňho zatrúbil čakajúci vodič, stratil trpezlivosť a podľahol nervom. Nechtiac nacúval do zaparkovaného auta. Vystúpil, aby skontroloval škodu. V jeho prípade šlo len o škrabance, auto za ním však malo rozbité svetlo a drobnú preliačinu.

„Doriti! Čo sa dnes ešte poserie?“ nadával podráždene.

Obzeral sa, či kdesi nablízku neuvidí majiteľa, potom znovu nasadol do svojho auta. Z pracovnej tašky vytiahol zošit a pero. Na zdrap vytrhnutého papiera narýchlo naškriabal svoje telefónne číslo a zastrčil ho za stierač nabúraného auta. Vrátil sa za volant a pokračoval v hľadaní parkovacieho miesta.

Našťastie bol tentoraz úspešnejší. Na vrátnici nemocnice sa spýtal na mamu, poslali ho na druhé poschodie.

Ležala na lôžku s pohľadom upretým do okna. Obrátila ho k dverám, keď sa otvárali. Zaskočilo ju, že vidí syna. „Nemáš byť v práci?“

Kamil na ňu zhrozene hľadel. Ani veľká náplast na ľavej strane čela neprekryla oškretú kožu a škrabance na tvári. Ľavú ruku mala obviazanú až po plece. „Preboha! Ako sa cítiš?“

Mama mávla zdravou rukou. „Nie je to nič vážne. Nemal si sa ponáhľať. Len som chcela, aby si vedel, čo sa mi stalo. Aby si sa nezľakol, keď ma nenájdeš v byte.“

„Zrazilo ťa auto. Jasný, že som nezostal v robote. Ako sa to... odohralo?“

„Neviem. Asi som sa poriadne nepozrela na obe strany.“

„Čo povedal doktor?“ chcel vedieť Kamil.

„Že si mám dávať väčší pozor.“

„Máš niečo zlomené?“

„Ešte neviem, bola som na röntgene, zatiaľ mi nič nepovedali, ale mám bolesti.“ Ukázala na ľavú ruku, potom na hrud'. „Možno mám aj polámané nejaké rebrá.“

„Dali ti niečo proti bolesti?“ zisťoval Kamil. „Pôjdem za sestričkou...“

„Netreba,“ zastavila ho mama. „Nie je to až také zlé. Chvíľu tu zostaň a povedz mi, aký si mal deň. Poď, sadni si ku mne na posteľ.“

Kamil prevrátil oči. Ako sa mohol sťažovať žene, ktorú zrazilo auto? „Môj deň sa ešte poriadne nezačal, keď si mi zavolala.“

„Prepáč, že ti robím zbytočné starosti,“ ospravedlňovala sa mu mama.

Uvedomil si, že hoci ju nechcel zaťažovať, svoju frustráciu pretavil do zbytočne ostrého tónu. „Tak som to nemyslel. Ako vlastne dopadla kontrola u doktora?“

Mama sa zhlboka nadýchla. Ťažila ju nepriznaná diagnóza, zatiaľ však nenašla správne slová. Radšej než krutú pravdu zvolila milosrdnú lož. „Zatiaľ neviem, ale slúbil, že sa mi posnaží pomôcť.“

Kamil sa pokúsil o úsmev. „Verím, že si našla dobrého odborníka, keď si za ním cestovala až do Bratislavy. Počúvaj... budem sa musieť vrátiť do práce. Ale poobede prídem za tebou. Kým pôjdem, zistím, kedy ťa prepustia. Tipujem, že dnes to nebude. Podľa toho sa zariadime. Čo ti prinesiem z domu? A z obchodu?“

Mama váhala. Zjavne sa jej nepáčila predstava, že noc strávi v nemocnici.

Kamil to pochopil. „Idem teda zistiť, kedy ťa plánujú prepustiť.“

Vyšiel z izby a na chodbe pohľadal najbližšiu zdravotnú sestru. Poslala ho do sesterne, kde ho odkázali na doktora Baráta. Našiel ho na poschodí pre onkologických pacientov.

Vtedy pochopil – mama má rakovinu. Zámerne sa jej nepýtal na diagnózu, keď mu zavolala, a ani vo chvíli, keď sa zjavila v Bratislave. Chcel pred tým zavrieť oči, akoby sa ho jej choroba nijako netýkala. Šlo síce o jeho mamu, no nevideli sa a nerozprávali roky. Jej problémy nie sú nevyhnutne jeho. Aspoň kým to on sám nedovolí.

Ohlásil sa Barátovej sestričke a sadol si do čakárne pred ordináciou. Už automaticky skontroloval mobilný telefón. Tento zlozvyk sa prejavil uňho vždy, keď mal voľnú chvíľu. Mal niekoľko neprijatých hovorov od šéfkgy, no netradične sa ich rozhodol ignorovať.

„Pán Slovák?“ oslovila ho sestrička.

Vošiel do ordinácie.

„Sadnite si,“ kázal mu doktor so šedivými vlasmi a s tmavohnedou bradou, ešte niečo zapisujúc do počítača po návšteve predchádzajúceho pacienta. „Ďakujem, že ste si na mňa našli čas,“ spustil, keď sa mu konečne mohol venovať.

„Keď vám mama zavolá z nemocnice, že ju zrazilo auto, nemáte veľmi na výber,“ podotkol Kamil položartom.

Doktor si prstami prešiel cez bradu. „Počul som, že ste zaneprázdnený. To ste si naozaj nevedeli zariadiť v práci ani chvíľu voľna?“

„Netušil som, že ma tu potrebuje,“ obhajoval sa Kamil. „Mama do dnešného rána nič nepovedala... Ozaj, čo ten šofér? Čo sa stalo s ním? Dúfam, že ho zatkla polícia.“

„Žiaľ, asi vás sklamem. Podľa očitých svedkov v tom bol nevinne. Práve o tom som s vami chcel hovoriť.“

Kamil naňho zmätene hľadel. „Čo to znamená? Že mama je senilná a nevie si dať pozor, keď prechádza cez cestu? Na to je trochu primladá, nie? Keby som mal dôvod báť sa o ňu, určite by som ju nenechal ísť sem samu. Vložil som ju pred nemocnicou a nechal jej peniaze na taxík.“

„Nedávam vám to za vinu. Viem, aká je doba. Aj keď... niekedy je dôležité upratať si priority,“ neodpustil si doktor poslednú poznámku. „A nie, vaša mama nemá príznaky senility. Ale chápete, že nie je ľahké vyrovnať sa s diagnózou, ktorej čelí...“

„S akou diagnózou?“ spýtal sa Kamil.

Zaskočený lekár nadvihol obočie. „Vy ste sa o tom nerozprávali?“

Pacientkin syn len pokrútil hlavou.

„Ale... tušíte, s čím sem dnes prišla?“ čudoval sa doktor ďalej.